

sionens side, vil det sandsynligvis blive et negativt indgreb mod Holland?

Det er det, man gør med den bestemmelse, for Kommissionen vil med den nye bestemmelse selvfølgelig ikke risikere at overskride 6-måneders-fristen, for så står Kommissionen i den situation, at den har spillet sig kortene af hænde. Derfor vil den sørge for at svare inden for de seks måneder og altså i en række tilfælde svare negativt.

Man fremprovokerer med disse bestemmelser en række hurtige afslag fra Kommissionen. Det har nok ikke været hensigten fra den danske regerings side, men det bliver virkningen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er glimrende, at vi får lejlighed til at få præciseret, hvordan reglerne skal fungere ifølge traktaten, for det, der sker, er jo, at hvis Kommissionen ikke kan finde ud af at svare inden for seks måneder, hvis den ikke har sine ting i orden, og hvis den ikke får svaret, så gælder miljøgarantien. Så har det pågældende land, som har hevet i nødbremsen, ret til at opretholde sit forbud eller sin restriktion. Kommissionen ved udmærket godt, hvad det er, den er oppe imod. Hvis den ikke har nogen god sag, lader den bare være med at svare, og så kommer miljøgarantien til at gælde.

Formanden:

Hr. Aage Brusgaard som ordfører.

Aage Brusgaard (FP):

Når man skal være ordfører på et område, som man absolut ikke er ekspert i, hvad gør man så? Jeg har gjort det, at jeg har læst traktatens miljødel, og min konklusion var, at der kun er meget lidt forskel fra Maastrichttraktaten og til Amsterdamtraktaten angående miljødelen.

Så har jeg læst 10 tætskrevne sider af professor Hjalte Rasmussen om samme emne. Det var lidt tungt, men hans konklusion var i hvert fald, at Amsterdamtraktaten er bedre end Maastrichttraktaten. Så har jeg læst en stor artikel af to EU-eksperter, sådan står der i hvert fald, Peter L. Vesterdorf og Peter Pagh. De er uenige, og det vil så sige uafgjort.

Det, vi diskuterer her i dag, er en forespørgsel til udenrigsministeren og miljøministeren. Det er altså ikke direkte et spørgsmål til mig, men det er sådan gængs, at alle partier tager ordet.

De to ministre mener, at Amsterdamtraktaten er bedre angående miljøet end den nuværende traktat, men indrømmer, at der er en masse tvivl, og den tvivl er det så Domstolen, der skal bortskaffe.

Min konklusion på baggrund af det, som jeg har læst og hørt, og det vil jeg godt høre de to ministres mening om, er, at der er meget lidt forskel på den gældende traktat og så det, vi får med Amsterdamtraktaten, angående miljøgarantien. Men der er forskel, og den ene forskel er, at Kommissionen skal reagere inden for seks måneder på spørgsmål om miljøtvivl, og forskel nummer to er, at landene altid kan rejse en sag og påberåbe sig miljøgarantien, hvis ny viden fortæller os, at f.eks. bomuldsunderbukser er kræftfremkaldende, selv om vi før har sagt, at fri handel med bomuldsunderbukser var o.k.

Derfor vil jeg godt spørge ministrene, om det er korrekt forstået, at vi altid kan rejse en ny sag, hvis vi får en ny viden om nogle ting, vi før har sagt ja til. Vi kan sige nej til en vare eller et direktiv, hvis det bevisligt kan skade menneskers eller dyrs sundhed og liv. Er der tvivl om, at det er bevisligt, er det Domstolen, der siger, hvad der er korrekt. Hvis det er på grund af tekniske handelshindringer, man siger nej til en vare eller et direktiv, får man et direkte afslag.

Jeg mener, at miljødelen i Amsterdamtraktaten er et positivt element. Selv om vi også nok siger nej til Amsterdamtraktaten, når den kommer til afstemning, er det en positiv del af helheden, og derfor er det min konklusion, at det forslag til vedtagelse fra de fem partier, der er delt rundt, stemmer Fremskridtspartiet ja til.

Ole Donner (DF):

I Dansk Folkeparti er vi glade for, at vi her i dag får en debat om miljøgarantien. Det har vist sig, at der i hvert fald blandt nogle af Folketingets partier og også blandt videnskabsfolk og jurister er stor uenighed om, hvorvidt denne miljøgaranti er bedre eller dårligere, end den var tidligere.

Det, vi mener i Dansk Folkeparti, er, at der i hvert fald er en understregning her af, at vi afgiver suverænitet på disse områder, i og med at vi ikke længere selv kan bestemme over egne forhold. Vi mener, at Danmark selv bør bestemme sin politik og specielt inden for miljøområdet.

Vi har i Danmark altid strammet reglerne inden for miljøområdet, og det mener vi fortsat at vi skal have lov til. Så siger miljøministeren,